

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 525/06
31.08.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Михаила Рулића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради накнаде штете због изгубљене зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Панчеву број Гж.І 2064/05 од 7. новембра 2005. године, у седници већа одржаној 31. августа 2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Округног суда у Панчеву број Гж.І 2064/05 од 7. новембра 2005. године и пресуда Општинског суда у Алибунару број П.І 525/03 од 16. новембра 2004. године у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење у укинутом делу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Панчеву број Гж.І 2064/05 од 7. новембра 2005. године одбијена је жалба туженог и потврђена је пресуда Општинског суда у Алибунару број П.І 525/03 од 16. новембра 2004. године којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му на име накнаде штете због изгубљене зараде исплати месечне доспеле оброке који су ближе означени у изреци пресуде за период од јула 1997. године па до јуна 2003. године са законском затезном каматом на сваки доспели износ у року од 15 дана (став један изреке). Другим ставом изреке обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за ПИО, здравство и запошљавање у износу од 101.888,92 динара са ревалоризацијом вредности почев од 18.6.2004. године до дана уплате истих надлежном фонду. Трећим ставом изреке тужилац је одбијен са вишком тужбеног захтева преко досуђеног којим је тражио да се обавезе тужени да уплати тужиоцу припадајуће доприносе за ПИО, здравство и запошљавање у износу од 237.710,58 динара са каматом. Четвртим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара.

Против назначене пресуде Округног суда, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Ревизија туженог је основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био радник туженог распоређен на пословима трактористе. Тужиоцу је по решењу туженог престао радни однос 30. јула 1997. године а на посао је враћен правноснажном одлуком суда од 23. јула 2003. године. На лични захтев тужиоца, престао му је радни однос код туженог 8.8.2003. године.

На основу ових чињеница нижестепени судови су закључили да тужиоцу припада зарада за период док није радио од 30. јула 1997. године па до 23. јула 2003. године у висини зараде за радно место на коме би радио. Другостепени суд закључује да је тужиоцу незаконито отказан уговор о раду при чему није од значаја да ли је то решење незаконито због тога што је наступила застарелост вођења дисциплинског поступка и да ли је стварно тужилац учинио повреду радних дужности која му је стављена на терет.

Међутим, овакав правни став нижестепених судова се не може прихватити. Основано се стога ревизијом истиче да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено. Уколико је решење о престанку радног односа у поступку судске заштите поништено због тога што је застарело вођење дисциплинског поступка код послодавца, у судском поступку ради исплате изгубљене зараде, првостепени суд мора да утврди да ли је радник учинио повреду радне обавезе због које му је изречена мера престанка радног односа. Застарелост дисциплинског поступка утиче на могућност изрицања дисциплинске мере, али не може бити разлог да запослени оствари накнаду штете због изостале зараде. Потребно је да се разјасни да ли је у конкретном случају постојала одговорност туженог за штету коју је тужилац претрпео или је пак тужилац ту штету скривио. Тек уколико се утврди да тужилац није починио повреду радне дужности и да није одговоран, приликом утврђења висине накнаде изгубљене зараде, нижестепени судови су дужни да се упусте у питање у вези подељене одговорности која се односи на обавезу запосленог да смањи штету коју трпи због незаконитог престанка радног односа с обзиром на то да се не може признати онај део штете који је узрочно условљен његовом кривицом, чињењем или пропуштањем (члан 192. став 1. Закона о облигационим односима).

У поновљеном поступку нижестепени судови ће првенствено расправити неутврђене чињенице у вези постојања повреде радне дужности и одговорности тужиоца те оправданости изрицања дисциплинске мере престанка радног односа као и разлоге због којих је правноснажном пресудом суда поништена одлука дисциплинске комисије туженог, а по потреби ће утврдити и друге чињенице релевантне за пресуђење.

Из наведених разлога, Врховни суд је решио као у изреци на основу члана 395. став 2. савезног Закона о парничном поступку у вези члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125/04).

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО